

det sidste Aar for et kortere Tidsrum, udløber den den 1. December i Aar. Naar den har maattet fornyes et Par Gange for et kort Tidsrum, ligger det i, at Forarbejderne til en Fornyelse ikke var tilendebragt. Hverken havd det Udvalg, der efter den store Lockouts Afslutning den 5. Juni 1925 blev nedsat af Arbejdere og Arbejdsgivere, tilendebragt sine Forhandlinger, ej heller havde den store Arbejdskommission, der bl. a. ogsaa har haft denne Sag om Forligsmægling i Arbejdsstridigheder til Behandling, gjort sig færdig. Arbejdskommissionen blev yderligere sinket af, at det nævnte Udvalg ikke havde færdigbehandlet Sagen. Nu foreligger der imidlertid fra den store Arbejdskommission en udførlig Betænkning, der er offentliggjort for et Par Dage siden og tilstillet alle Rigsdagens Medlemmer. Det er et meget interessant Værk, men da det nu foreligger offentligt tilgængeligt, og alle Medlemmer saaledes har Lejlighed til at studere det, mener jeg, at jeg her ved Forelæggelsen kan fatte mig forholdsvis kort.

Den nugældende Lov er, som sagt, midlertidig. Men det er glædeligt, at hele Arbejdskommissionen, Arbejdsgiver-saavel som Arbejderrepræsentanter, Medlemmer af alle Partier, alle de udenfor Partierne staaende sagkyndige, er enig om, at Loven bør fornyes og ogsaa paa visse Punkter udvides og forbedres. Medens der jo af og til har været en Kritik oppe af Forligsinstitutionen og dens Virksomhed og har været Tvivl fremme, om den overhovedet var nyttig, om den ikke bidrog til at svække Organisationernes Ansvarsfølelse, forhindre en virkelig Realitetsforhandling og Imødekommenhed mellem Parterne paa et tidligt Tidspunkt, er der nu Enstemmighed om, at det er en nyttig og god Institution, hvis Virksomhed bør forlænges.

Med Hensyn til Ændringer i den gældende Lov har jeg fulgt Arbejdskommissionen paa alle de Punkter, hvor den er enig. Ærede Medlemmer vil have let ved at se, hvad der er det gamle i Loven, og hvad der er det nye, idet det nye er fremhævet med skraa Skrift i Modsætning til alt det gamle, der staar med lodret Skrift. Jeg følger altsaa i det Lovforslag, jeg i Dag har den Ære at forelægge for det høje Ting, Kommissionen overalt, hvor den er enig. Dernæst følger jeg Kommissionens Flertal overalt, hvor der staar et stort og udpræget Flertal til Fordel for Ændringer, som jeg ogsaa mener sagligt, fra mit Synspunkt set, er rigtige.

Den vigtigste af de Ændringer, som hele Kommissionen indstiller, findes som

det nye andet Stykke i § 4 og gaar ud paa, at Forligsmanden kan tilbagevise Sager, der er kommet til Forhandling i Forligsinstitutionen, til Parterne til ny Forhandling. Man har ikke saa sjælden ment, at de Sager, som Forligsinstitutionen faar, ikke er tilstrækkelig gennemarbejdet. Det hænger jo noget sammen med hele det Forhold, der har været til Stede i adskillige Aar, at de faglige Overenskomster udløber væsentligt til samme Tidspunkt, hvorved Stoffet hober sig overordentlig stærkt op. Kommissionen mener nu enstemmigt, at der kan foreligge saadanne Tilfælde, hvor det vil være rigtigt at vise Sager tilbage til ny saglig Forhandling mellem Parterne, og herom foreslaar jeg altsaa i Overensstemmelse med hele Kommissionen Ændringen i § 4.

Det sidste Stykke af § 4 er ogsaa nyt, men derom er der ikke Enighed. Det foreslaas imidlertid af det store Flertal, nemlig af 24 Medlemmer, og er i Virkeligheden kun en Lovfæstelse af den nuværende Praksis, nemlig at Forligsmanden efter Samraad med Parterne bestemmer Fristen for Afgivelse af Svar paa Mæglingsforslag med Hensyn til Vedtagelse eller Forkastelse. Naar alligevel et Mindretal af Kommissionen ikke vil være med til at indstille denne Ændring, ligger det i, at dette Mindretal ønsker lovbestemt, at Forhandlerne skal møde med Mandat til endeligt at slutte en Konflikt. Hertil har en Del Medlemmer af Kommissionen, bl. a. Arbejderrepræsentanterne, ikke villet være med, ikke fordi man under alle Omstændigheder er imod, at der gives Forhandlerne Mandat til at slutte — som de tolv Arbejderrepræsentanter udvikler i deres Særbemærkninger, er det noget, som ikke saa sjælden finder Sted, og der er maaske endogsaa en Tendens i den Retning. Men de hævder paa den anden Side, at Forholdene er meget forskellige for Arbejdsgiverne, der jo er forholdsvis faa og har en stærkt centralistisk styret Organisation og for Arbejderne, der er de mange Tusinder og har en til Dels decentraliseret og i alt Fald stærkt demokratisk Organisation. De hævder ligeledes, at Forholdene ligger meget forskelligt i de forskellige Fag. For nogle Fag kan det være naturligt at give Forhandlerne Mandat, for andre vil det ikke være saa naturligt. Men dertil kommer deres Hovedbetragtning, som jeg billiger, at naar der ikke er en stærk Stemning for at gaa den Vej, og naar Tiden aabenbart endnu ikke er moden dertil, saa skal man ikke ved Lov skruer Livet ind i en ganske bestemt fast Form, saa skal Loven være en smidig Ramme om Livets Udvikling, der støtter og frem-